

показваше, единъ отъ сбироветъ разгнѣвенъ отъ голѣмото му мѣжество прободи го съ копѣето си, и кръвта обилно потече. Благородныйтъ Херрецуело издѣхна съ геройска твърдостъ. Голѣмы пламъци са издагахъ къмъ небето, сирадѣтъ отъ тѣлата които горѣхъ са резнѣсваше съ катраняната миризма на елховыгъ дърва. Свещеницытъ и калугерытъ са моляхъ колѣничили, а народѣтъ като имъ подражаваше молѣше са съ чувство отъ ужасъ и жалость. Отъ време на време са чувахъ плачевны гласове отъ тамъ дѣто горѣхъ бѣдныгъ Евреи. Гробно мълчєньє царуваше между народа. Въ нѣкои минути погребалныгъ пѣснопѣавія на калугерытъ са смѣсвахъ съ раздирателныгъ викове на горящыгъ. Най подирь огневетъ зехъ да гѣснѣтъ, вишковиетъ и рыданіята исчезнахъ и народѣтъ наченъ да са разижда... Коронныгъ благородны са оттеглихъ... Сѣчко бѣ са свършило.

Наставаше вече нощта. Калугерытъ останахъ послѣдни. Тогасъ Петръ Арбуезъ като са издигна изгледа съ адско задоволствіє зрѣлището на разореніето, и измърмора като си издигна очыгъ къмъ небето:

« Да възкрєсне Богъ и да са распрѣстѣхъ враговетъ му, и да побѣдѣхъ отъ лицѣто му сичкытъ които го мразѣтъ. Какъто исчезва дымѣтъ, тѣй и тѣ да исчезнѣтъ; какъто са топли воска отъ огнѣл, тѣй да поынѣхъ грѣшницигъ отъ лицето Божіє. »

Съ душа спокойна инквизиторѣтъ и духовенството са оттеглихъ отъ театра на злодѣаніята си. Тѣй са свърши този достопаметенъ день.

XLII.

Единъ мѣченикъ.

Гардуныгъ, като грабнѣхъ управителя, управихъ са презъ кривыгъ улици на Севиля въ къщата на Жуана, дѣ-